

PADDENSTOELENWOEDE

Op de Lonnekerberg ten noorden van Enschedé liggen een paar bospaden waarvan de bermen rijk zijn aan bijzondere paddenstoelen. Ik was er met Marian Jagers die het gebied goed kent en zei dat ik er eigenlijk vijftien jaar te laat kwam kijken. Door schadelijke ingrepen in het beheer is op veel plekken sprake van vergane glorie. Gelukkig was er ook een laan waar nog altijd enkele parels groeiden, zoals de uiterst zeldzame Lariksspijkerzwam en de al even schaarse Lariksridderzwam. Er groeide hier ook een grote, rozerode russula met gele lamellen, een combinatie die ik nog nooit had gezien. Omdat ik geen bakje bij me had dat groot genoeg was, maakte ik in mijn fietstas een soort nestje van mijn regenjack waar ik deze russula behoedzaam in legde. Een veilige plek leek mij. Waar ik geen rekening mee hield, was de wind. Op een hoog uitkijkpunt waaide het flink. Om een paar paddenstoeltjes beter te kunnen bekijken, zette ik de fiets op de standaard. Nauwelijks had ik me omgedraaid of een windvlaag gooide de fiets om waarbij de flap van de fietstas zich opende en de russula gelanceerd werd. Drie meter verder maakte hij een harde landing en brak in vier of vijf stukken uiteen. Ik was zo kwaad op mezelf dat ik begon te vloeken. Maar niet te lang. Voor jezelf geeft vloeken nog een soort bevrediging omdat het een uitlaatklep is voor je frustratie. Voor een ander echter is het nogal genant om aan te moeten horen. Dus ik hield me in en stopte zijwigend de onderdelen van deze paddenstoel in een vakjesdoos. Daar pasten ze nu heel goed in.

Een ander voorbeeld van paddenstoelenwoede maakte ik twee weken later mee. Eveneens in Twente en wel in het Arboretum bij De Lutte. Ik was er al eens eerder wezen kijken, maar deze keer was het opvallend goed voor paddenstoelen. Dat was ook andere bezoekers opgevallen, want er waren meer mensen die paddenstoelen bewonderden of fotografeerden. Ik negeerde ze zoveel mogelijk en ging op in mijn inventarisatiewerk voor de provincie. Ik bukte me om een russula te plukken en had hem nog maar nauwelijks aangeraakt of een schelle stem verbrak de ochtendstilte: Wat doet u nu? Ik keek verbaasd op en zag vijf meter verder een oudere vrouw in alle staten. 'U mag geen paddenstoelen plukken. Leg hem ogenblikkelijk weer neer!', schreeuwde ze op volle oorlogssterkte. Omdat ik dacht ze misschien voor rede vatbaar zou zijn, probeerde ik uit te leggen dat dit mogelijk een Amandelrussula was en dat ik even wilde ruiken of dit klopte. 'Dan gaat u maar op de grond liggen als u zo nodig wilt ruiken!'. Nu begon ik toch enigszins geïrriteerd te worden, maar voor ik een scherp antwoord kon bedenken, begon haar man zich er mee te bemoeien. Ik wist niet waar hij zo snel vandaan kwam, maar hij gedroeg zich als een oud-politieman en eiste dat ik me legitimeerde. Tijdens de woordenwisseling die volgde, voelde het alsof ik in absurd toneelstukje was terecht gekomen. Ik maakte er een eind aan door te zeggen dat ik hiervoor echt geen tijd had, omdat ik nog vijf andere terreinen moest inventariseren.

Een uur later was ik het voorval bijna vergeten. Tot ik het echtpaar zag zitten aan een tafeltje van het restaurant bij de uitgang. Ik besloot net te doen of ik ze niet had gezien. Maar daar kwam ik niet mee weg. De man liep me achterna en zei dat hij inlichtingen had ingewonnen bij een specialist en dat paddenstoelen plukken absoluut was verboden. Was het maar waar, verzuchtte ik en zag op tegen de confrontatie waar deze man zich duidelijk op verheugd had. Die specialist bleek iemand van het IVN te zijn. Om het gesprek een iets andere wending te geven, probeerde ik de man te wijzen op alle gevaren die paddenstoelen bedreigen. U kent het rijtje: vermesting, verdroging, verstoring etc. Het maakte geen enkele indruk. Hij bleef hameren op mijn schandelijk gedrag. Omdat ik aanstalten maakte om door te lopen, eindigde hij zijn tirade met de wens dat hij hoopte mij nooit meer te zien. Ik wist niets beters te verzinnen dan te zeggen dat dit geheel wederzijds was.

door Rob Chrispijn

